

ΟΙ ΙΔΡΥΤΑΙ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Κατά τὸ ἔτος 1929 οἱ ἐπίλεκτοι Θεσσαλοὶ Μιλτιάδης Δάλλας, Νικόλαος Καπετανάκης, Δημήτριος Τσοποτός, Γεώργιος Φιλάρετος, Ἀλέξανδρος Κασσαβέτης καὶ Σωκράτης Βαμβάκος ὑπὸ ἀκραιφνοῦς ἀγάπης πρὸς τὴν ἱστορικὴν μας Θεσσαλίαν κινούμενοι, ἱδρυσαν τὴν Ἱστορικὴν καὶ Λαογραφικὴν Ἑταιρείαν τῶν Θεσσαλῶν, τὴν ἐπὶ τριακονταπενταετίαν εὐδοκίμως δρᾶσαν ἐπιστημονικῶς, κοινωνικῶς καὶ πατριωτικῶς.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

Ἐκ Χαλκίδος τῆς Εὐβοίας, ἐκ πατρὸς καταγομένου ἐκ Προμυρίου τοῦ Πηλίου. Δημοσιογράφος ἐκ τῶν ἀρίστων ἀναμιχθεὶς εἰς τὴν πολιτικὴν ἐξελέγη βουλευτῆς, καὶ διετέλεσεν Ὑπουργὸς τῆς Δικαιο-

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ

Ἐκ Ζαγοράς τοῦ Πηλίου. Διδάκτωρ τῆς Φιλολογίας. Μεταβὰς εἰς Γερμανίαν ἐσπούδασε παιδαγωγικά ἐπὶ τριετίαν. Διευθυντὴς τῆς ἐν Χάλκῃ Σχολῆς, Ἐκπαιδευτικὸς Σύμβουλος παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ τῆς Παιδείας. Ἐκ τῶν ἱδρυτῶν τῆς Ἑταιρείας καὶ μέλος τῆς Ἐφορείας. Ἀπέθανεν ἐν Βιέννῃ τὸν Μάϊον τοῦ 1929.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΔΑΛΛΑΣ

Ἐξ Ἁγίας τῆς Θεσσαλίας, νομομαθὴς ἐκ τῶν ἀρίστων. Ἐξασκήσας ἐπὶ ἔτη τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου ἐπιτυχῶς, ἐξελέγη βουλευτῆς καὶ διετέλεσε Νομάρχης. Ἐκ τῶν ἱδρυτῶν τῆς Ἑταιρείας, διετέλεσε μέλος τῆς Ἐφορείας, τῶν Δ. Συμβουλίων καὶ διαφόρων τμημάτων αὐτῆς. Ἀπέθανε τὸν Νοέμβριον 1951.

σύνης ἐπὶ Κυβερνήσεως Κωνσταντοπούλου. Τῷ ἔτει 1928 ἐξελέγη Γερουσιαστὴς ἀριστίνδην. Ἐκ τῶν ἱδρυτῶν τῆς Ἑταιρείας καὶ μέλος τῆς Ἐφορείας. Ἀπέθανε τὸν Ἰούλιον τοῦ 1929.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΣΣΑΒΕΤΗΣ

Ἐκ Ζαγοράς τοῦ Πηλίου. Ἐξελέγη πλειστάκις βουλευτῆς, ἐ χρημάτισεν Ὑπουργὸς Συγκοινωνίας εἰς τὴν προσωρινὴν Κυβέρνησιν ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ Πρόεδρος τῆς Λέσχης Φιλελευθέρων. Ἐκ τῶν ἱδρυτῶν τῆς Ἑταιρείας καὶ μέλος τῆς Ἐφορείας καὶ τῶν Δ. Συμβουλίων. Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Ἰουλίου 1932.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΟΠΟΤΟΣ

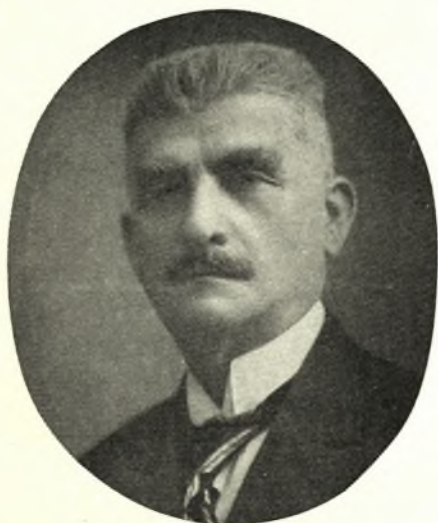
Ἐκ Πορταριάς τοῦ Πηλίου. Διετέλεσε πρόξενος τῆς Γερμανίας ἐν Βόλῳ τιμηθεὶς διὰ πλείστων παρασῆμων. Βαθὺς ἐρευνητὴς τῆς Θεσσαλικῆς ἱστορίας. Ἐκ τῶν ἱδρυτῶν τῆς Ἑταιρείας, μέλος τῆς Ἐφορείας. Ἐ χρημάτισε Πρόεδρος τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων τῆς Ἑταιρείας μας. Ἀπέθανε τὸν Ἰανουάριον 1939.

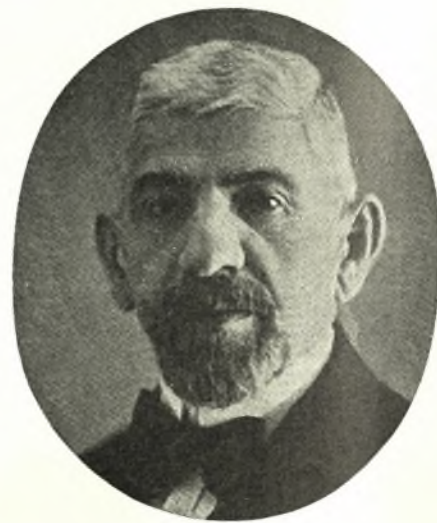
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΨΑΡΡΑΣ

Ἐξ Ἀρμενίου (Γκερλί) τῆς Θεσσαλίας. Ἠκολούθησε τὸ στρατιωτικὸν στάδιον. Ἡ στρατιωτικὴ του σταδιοδρομία ὑπῆρξε πλήρης ἐπιτυχιῶν καὶ διακρίσεων. Διῆλθεν ὅλους τοὺς βαθμοὺς τῆς στρατιωτικῆς ἱεραρχίας πάντοτε διακρινόμενος διὰ τὸ ἀδάμαστον θάρρος του, τὴν εὐθυκρίσιαν του, τὴν μεγάλην του ψυχραιμίαν καὶ τὸν ἀπαράμιλλον πατριωτικὸν του ἐνθουσιασμόν. Ἔλαβε μέρος εἰς ὅλους τοὺς ἀπελευθερωτικοὺς πολέμους τοῦ ἔθνους, τραυματισθεὶς σοβαρῶς κατὰ τὰς μάχας τὰς διεξαχθεῖσας ἐν Μικρῇ Ἀσίᾳ. Ἐτιμήθη διὰ πλείστων παρασῆμων καὶ διακρίσεων. Ἀπεστρατεύθη ὡς ὑποστράτηγος. Ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῆς Ἐταιρείας καὶ πρόεδρος αὐτῆς ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Ἀπέθανε τὸ ἔτος 1943.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΟΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐκ Πατρῶν, ἐγκατασταθεὶς εἰς Λάρισαν κατέλαβεν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐξέχουσαν θέσιν. Ἀναμιχθεὶς εἰς τὴν πολιτικὴν ἐξελέγη ἐπανειλημμένως βουλευτὴς τῆς ἐπαρχίας Τυρνάβου. Ἐχρημάτισε Διευθυντὴς τῶν ἐν Τρικάλαις, Πύργῳ, Αἰγίῳ καὶ Θεσσαλονικῇ ὑποκαταστημάτων τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς καὶ Δ/τῆς τῆς Τραπεζῆς Κρήτης καὶ πρόεδρος τοῦ ἔθν. Συνδέσμου Ἀμπελοκτημόνων. Βαθὺς μελετητὴς τῶν κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν ἐπιστημῶν καὶ πολιτικὸς σῶφρων κατέκτησε τὴν ἐκτίμησιν ὅλων. Διετέλεσε Πρόεδρος τῆς Ἐταιρείας καὶ μέλος τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς πεντηκονταετηρίδος. Ἐδειξεν ἐνθερμον ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς προόδου τῆς Ἐταιρείας. Ἀπέθανε τὸ ἔτος 1938.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΗΣ

Ἐκ Καρδίτσης τῆς Θεσσαλίας, τῆς ἱστορικῆς Οἰκογενείας Ἀλεξανδρῆδων, οἵτινες ἠγωνίσθησαν διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Θεσσαλίας καὶ ἐν γένει τῆς Ἑλλάδος. Διετέλεσε βουλευτὴς, γερουσιαστὴς καὶ ἀντιπρόεδρος τῆς Γερουσίας. Ἐκ τῶν ἀρίστων νομομαθῶν, ἤσκησεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα. Εἰσελθὼν ἀκολούθως εἰς τὸν δικαστικὸν κλάδον, ἐνθα ἀφῆκεν ἀγαθὰς ἀναμνήσεις, ἀπεχώρησεν ἐκ τοῦ κλάδου ὡς Εἰσαγγελεὺς Ἐφετῶν. Ὡς μέλος τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἑορτασμοῦ, τοῦ 1935 καθὼς καὶ ὡς Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐταιρείας, προσέφερε διὰ τοῦ κύρους του σημαντικὰς ὑπηρεσίας διὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ πρόοδον αὐτῆς. Ἀπέθανε τὸ ἔτος 1939.

ΕΚ ΤΩΝ ΟΡΓΑΝΩΤΩΝ ΤΟΥ ΕΟΡΤΑΣΜΟΥ
ΤΗΣ ΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΕΤΙΑΣ
ΑΠΟ ΤΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΩΣ
ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΟΥΡΚΙΚΟΥ ΖΥΓΟΥ
ΚΑΙ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΕΩΣ ΑΥΤΗΣ
ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ο ΟΠΟΙΟΣ ΕΤΕΛΕΣΘΗ
ΤΟΝ ΜΑΪΟΝ 1962
ΕΙΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΝ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ
ΚΑΙ ΑΘΗΝΑΣ

✱

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΓΚΛΑΒΑΝΗΣ

Γόνος ιστορικής οικογενείας, ἥς τὸ ὄνομα ἔχει συνδεθῆ μετὰ τὴν βιομηχανικὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν ἐν γένει πρόοδον τοῦ Βόλου. Ἀπὸ τῆς νεότητός του κατέχει ἐξέχουσαν θέσιν εἰς τὴν κοινωνικὴν καὶ πολιτικὴν ζωὴν τοῦ τόπου, ἐκτιμώμενος παρά πάντων λόγῳ τοῦ ἐξαιρέτου ἠθους καὶ τῆς ἀξιολόγου ἐσωτερικῆς καλλιέργειάς του.

Υἱὸς τοῦ μεγαλωνύμου Κων. Γκλαβάνη, ἰδρυτοῦ τῶν γνωστῶν βιομηχανιῶν γεωργικῶν μηχανημάτων καὶ ἐργαλείων καὶ Δημάρχου ἄλλοτε Παγασῶν ἐπὶ δύο κατὰ σειρὰν περιόδους, διάδοχος δὲ ἤδη τοῦ οἴκου τούτου, ἀνεμίχθη ἐνεργῶς, δραστηρίως καὶ ἐπιτυχῶς εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν τῆς χώρας, διαδεχθεὶς τὸν ἐκλιπόντα ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἀείμνηστον Βάγγον Γκλαβάνην.

Σεμνὸς καὶ ἀπέριττος πάντοτε, τζέντλεμαν — μετὰ ὅλην τὴν κυριολεξίαν — ἀληθινός, μετὰ εὐρείαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν κατάρτισιν, διακρίνεται κυρίως διὰ τὸ ἀνώτερον ἦθος του, τὴν ψυχικὴν εὐγένειαν καὶ τὸν ἀδαμάντινον χαρακτήρα του.

Χάρις εἰς τὰς ἀρετάς του αὐτὰς καὶ εἰς τὴν πνευματικὴν εὐρύτητα καὶ ἀνωτερότητα τῶν κοινωνικῶν καὶ πολιτιστικῶν του ἀντιλήψεων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν προσήθειαν καὶ τὴν φιλοπονίαν πού τὸν διακρίνει, ὁ Ἰωάννης Γκλαβάνης ἀνῆλθεν ἐπαξίως εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς Ἱεραρχίας μετὰ εὐρυτάτην ἀκτινοβολίαν

καὶ φήμην ἀγαθὴν εἰς τοὺς κύκλους τῶν γνωρίμων καὶ συναλλασσομένων μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀμερικὴν.

Διατελέσας πλειστάκις κατὰ τὸ παρελθόν, καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὴν μεταπολεμικὴν περίοδον, Βουλευτῆς καὶ Ὑπουργὸς πλείστων ὑπουργείων: Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, Βιομηχανίας, Ἐμπορίου, Προνοίας, Ὑγιεινῆς κλπ., ἐξυπηρέτησε πολλαπλῶς, ἀόκνως καὶ μετ' ἰδιάζοντος ἐνδιαφέροντος τὴν πόλιν τοῦ Βόλου, τὸν Νομὸν Μαγνησίας καὶ τὴν Θεσσαλίαν γενικώτερον, τὰ χωρία τοῦ Πηλίου εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν εἰδικώτερον, ποικιλοτρόπως δὲ προσωπικῶς καὶ τοὺς συμπατριώτας του.

Πρόεδρος ἤδη ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν τῆς Ἱστορικῆς καὶ Λαογραφικῆς Ἑταιρείας τῶν Θεσσαλῶν, εἰργάσθη φιλοτίμως καὶ μετὰ ζήλου διὰ τοὺς σκοποὺς καὶ τὰς ἐπιδιώξεις τῆς, προωθῆσας διὰ τοῦ προσωπικοῦ του κύρους καὶ διὰ τῆς ἠθικῆς συμπαράστασός καὶ ἐπιβολῆς του τὸ ὅλον ἔργον τῆς. Κατὰ τὰς τελευταίας διαδοχικὰς ἐκλογὰς (τῆς 3-11-63 καὶ 16-2-64) ὁ κ. Ἰωάννης Γκλαβάνης, ἠγούμενος συνδυασμοῦ τοῦ Κέντρου, ἀνεδείχθη καὶ αὐθις μετὰ τῶν πρώτων, πληρεξούσιος Βουλευτῆς τοῦ Νομοῦ Μαγνησίας διὰ τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἔθνους. Νῦν Ὑπουργὸς Ἐμπορίου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Β. ΒΑΜΒΕΤΣΟΣ

Ἐγεννήθη τῷ 1890 εἰς τὰ Τρίκαλα Θεσσαλίας. Ἐσπούδασε Νομικά εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν, ἐξ οὗ εἰς ἡλικίαν δεκαεπτὰ ἐτῶν ἔλαβε τὸ πτυχίον του (1907), ὡσαύτως δὲ καὶ εἰς τὰ Πανεπιστήμια τοῦ Μονάχου, τῆς Λειψίας, τῆς Χάλλης καὶ τοῦ Βερολίνου κατὰ τὰ ἔτη 1908-1911.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1911 ἀσκεῖ λίαν εὐδοκίμως τὴν δικηγορίαν ἐν Ἀθήναις, παρὰ πᾶσιν τοῖς Δικαστηρίοις καὶ ἀπὸ τοῦ 1918 παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ καὶ ἐν συνεχείᾳ, τῷ Συμβουλίῳ τῆς Ἐπικρατείας.

Ἐχρημάτισεν Εἰσηγητῆς, Τμηματάρχης, Διευθυντῆς Γενικῆς Διοικήσεως Μακεδονίας (1912-1914) καὶ Νομάρχης Φλωρίνης (1915-1916).

Διωρίσθη ἑκτακτος καθηγητῆς τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου εἰς τὴν Ἀνωτάτην Σχολὴν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν (ΑΣΟ-ΕΕ) καὶ ἐν συνεχείᾳ τακτικός (1921-1923).

Ἐπολιτεύθη τὸ πρῶτον εἰς τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1920. Κατὰ τὰ ἔτη 1932 καὶ 1936 ἐξελέγη Βουλευτῆς τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος εἰς τὴν περιφέρειαν Τρικάλων καὶ Βουλευτῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Κόμματος Ἑλλάδος κατὰ τὸ 1946, εἰς τὴν αὐτὴν περιφέρειαν.

Διετέλεσεν ἰδρυτικὸν μέλος καὶ ὑπαρχηγὸς τοῦ Κόμματος τῶν Ἐλευθεροφρόνων, ὑπαρχηγὸς τοῦ Ἐθνικοῦ Κόμματος Ἑλλάδος καὶ ἀρχηγὸς τοῦ Κόμματος τῆς «Τρίτης Καταστάσεως».

Διετέλεσε Πρόεδρος, ἀντιπρόεδρος ἢ μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου πολλῶν μεγάλων ἐπιχειρήσεων, Ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἑλληνικοῦ Κέντρου Εὐρωπαϊκῶν Μελετῶν, μέλος τῶν νομοπαρασκευαστικῶν ἐπιτροπῶν Διοικητικῶν Κωδίκων, Κώδικος Πολιτικῆς Δικονομίας, Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος, εἶναι Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐμπορικοῦ Κώδικος καὶ ἀντιπρόεδρος τῆς Ἐνώσεως Ἑλλήνων Δικονομολόγων.

Εἶναι συγγραφεὺς ἀρκετῶν συγγραμμάτων εἰς τὴν ἑλληνικὴν, τὴν γερμανικὴν καὶ τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν καὶ πλείστων ἄλλων ἄρθρων καὶ μελετημάτων εἰς ἔγκριτα ἑλληνικά καὶ ξένα περιοδικά.

Δι' ὅλας αὐτὰς τὰς ἐξαιρέτους ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας προσήνεγκεν εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν πατρίδα μας ἔχει τιμηθῆ διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτήρος (1914), τοῦ Ἀνωτέρου Ταξιάρχου τοῦ Φοίνικος (1962) καὶ τοῦ Ἀνωτέρου Ταξιάρχου Γεωργίου Α' (1964), διὰ χρυσοῦ μεταλλίου τῶν πόλεων Τρικάλων καὶ τῆς Ἐταιρείας. Ὁμιλεῖ ἀρκετὰ τὴν γερμανικὴν, τὴν γαλλικὴν, τὴν ἀγγλικὴν καὶ τὴν ἰταλικὴν γλῶσσαν.

Τὰς ὥρας τῆς σχολῆς του διαθέτει θεραπεύων τὴν καλλιτεχνίαν καὶ εἰδικώτερον τὴν μουσικὴν. Ἰδρυτῆς τῆς ἑφημερίδος «Τόλμη». Πρόεδρος τοῦ τμήματος τῶν διαλέξεων τῆς Ἐταιρείας ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Α. ΕΞΑΡΧΟΣ

Ἐγεννήθη ἐν Τρικάλαις τῆς Θεσσαλίας τῷ 1897. Τὴν ἐγκύκλιον μόρφωσιν ἔλαβεν εἰς τὴν γενέτειράν του, τὰς εὐρυτέρας σπουδὰς εἰς τὴν Νομικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, συνεπλήρωσε δὲ ταύτας εἰς Παρίσιους. Ἦσκησε μετὰ λαμπρᾶς ἐπιτυχίας τὸ δικηγορικὸν λειτούργημα ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τοῦ 1923.

Ἄρωγός πάντοτε εἰς πᾶσαν ἀνάγκην τῶν συμπολιτῶν του καὶ τῶν ἐν Τρικάλαις καὶ τῶν ἐν Ἀθήναις διαμενόντων, πρόθυμος γενικῶς εἰς πάντα δεόμενον αὐτοῦ, ἐνωρίς κατέστη πρόσωπον ἐκτάκτως συμπαθὲς καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν Τρικάλων καὶ τὴν ὅλην Θεσσαλίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν εὐρυτέραν ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν.

Ὁ ἀδαμάντινος χαρακτήρ, ἡ ἀπειρος καλωσύνη καὶ ἡ πνευματικὴ εὐρύτης καὶ ἀνωτερότης τὸν κατέστησαν δημοφιλέστατον εἰς τοὺς θεσσαλικούς κύκλους, ὥστε παρά τὴν ὑπὸ διαφόρους σημαίας ἐκάστοτε πολιτικὴν του ἀνάμειξιν οἱ ψηφοφόροι του νὰ τὸν τιμοῦν ἀπὸ τοῦ 1935 καὶ ἐφεξῆς ἐπανειλημμένως. Οὕτως ἐξελέγη βουλευτὴς τοῦ Νομοῦ Τρικάλων κατὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1935, 1946, 1950, 1952, 1956, 1958, 1961, 1963 καὶ 1964.

Διετέλεσεν Ὑπουργὸς Μεταφορῶν κατὰ τὰ ἔτη 1950 καὶ 1951, Ὑπουργὸς Βορείου Ἑλλάδος κατὰ τὸ 1963, Ὑπουργὸς Δημοσίας τά-

ξεως ἀπὸ 18 Φεβρουαρίου 1964 καὶ ἤδη Ὑπουργὸς Κοινωνικῆς Προνοίας.

Βαθῆως ἐκτιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος εἰς τὸ κοινοβούλιον ἐξελέγη πλειστάκις καὶ διεκρίθη ὁμολογουμένως ὡς πρόεδρος τῶν κοινοβουλευτικῶν ἐπιτροπῶν τῶν Ὑπουργείων Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Βιομηχανίας.

Παρακολουθεῖ μὲ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον τὰ πολλαπλὰ καὶ δύσλυτα προβλήματα τῆς Θεσσαλίας ἀγωνιζόμενος πάντοτε νὰ δώσῃ λύσιν ἱκανοποιητικὴν, νὰ ἀνακουφίσῃ καὶ ἀνυψώσῃ τὸ βιοτικὸν καὶ πνευματικὸν ἐπίπεδον τῆς γενετήρας του.

Οὕτως ἐξηγεῖται καὶ ἡ θερμὴ συμπαράστασις του εἰς τὸ ἐπίμοχθον ἔργον τῆς Ἱστορικῆς καὶ Λαογραφικῆς Ἑταιρείας τῶν Θεσσαλῶν, τῆς ὁποίας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τυγχάνει ἐπίλεκτον ἡγετικὸν στέλεχος, ἐργαζόμενος ἀόκνως διὰ τὴν πραγμάτωσιν τῶν ἐθνικῶν ἐπιδιώξεων καὶ ἐπιστημονικῶν σκοπῶν τῆς. Τὴν δὲ πνευματικότητα τοῦ ἀνδρὸς δεικνύει, πλὴν καὶ ἄλλων πολλῶν, καὶ τὸ συνεχὲς διαφέρον αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς Δημοτικῆς Βιβλιοθήκης τῆς γενετήρας του.

Ἐκ τῶν μελῶν τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς Ἑορτασμοῦ τῆς Ὀγδοηκονταετηρίδος ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θεσσαλίας, συνέδραμε δὲ μεγάλως διὰ τῶν ἐνεργειῶν του εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ παρόντος τόμου.

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ Α. ΑΛΛΑΜΑΝΗΣ

Ἐγεννήθη ἐν Καρδίτῃ τῷ 1910, γόνος τῆς γνωστῆς Ἀργιθεατικῆς (ἐκ τοῦ χωρίου Βλάσι) οἰκογενείας. Ἄφου ἐτελείωσεν—ἀριστεύσας—τάς ἐγκυκλίους σπουδὰς του ἐν Καρδίτῃ, ἐνεγράφη εἰς τὴν Νομικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ μετὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ πτυχίου του καὶ τῆς ἀδείας δικηγορεῖν ἐγκατεστάθη εἰς τὴν γενέτειράν του καὶ ἀπὸ τοῦ 1932 ἤσκησεν εὐδοκίμως τὸ δικηγορικὸν λειτουργήμα, ἀναδειχθεὶς ταχέως ὡς εἷς τῶν καλλιτέρων ποινικολόγων τῆς Θεσσαλίας. Παραλλήλως ἐπρωτοστάτησεν εἰς πνευματικὰς καὶ ἐκπολιτιστικὰς ἐκδηλώσεις τοῦ Νομοῦ Καρδίτσης ἰδίᾳ ἀπὸ τῆς θέσεώς του ὡς Συμβούλου καὶ Προέδρου τοῦ — πρὸ τοῦ 1936 ἰδίᾳ — ἀναπτύξαντος πολυσχιδῆ δρᾶσιν — προβληθεῖσαν πανελληνίως — Συλλόγου Λαϊκῆς Βιβλιοθήκης Καρδίτσης «Ἡ Ἀθηνᾶ».

Ἀπὸ τοῦ 1945 ἐγκατεστάθη ἐν Ἀθήναις προαχθεὶς εἰς δικηγόρον παρ' Ἐφέταις καὶ βραδύτερον παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ καὶ ἐπιτυχῶς δικηγορήσας μέχρι τοῦ 1950, ὅτε ἀνεμείχθη εἰς τὴν ἐνεργὸν πολιτικὴν.

Ἡ ἀνάμειξις του εἰς τὰ δημόσια πράγματα τῆς χώρας εἶναι καρπὸς τῆς βαθυτάτης ἐπιθυμίας του νὰ βοηθήσῃ εἰς τὴν ἐπίλυσιν φλεγόντων προβλημάτων τῆς ἰδιαιτέρας του πατρίδος, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον τοῦ Κράτους. Κατ' Ὀκτώβριον 1951 τῷ ἀνετέθη ὑπὸ τοῦ Ν. Πλαστήρα ἡ διεύθυνσις τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας.

Ἐπελήφθη δὲ ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ἀναλήψεως τῆς Ὑπουργίας του τοῦ ἔργου τῆς συμπληρώσεως τῆς σπουδαιότατης κοινωνικῆς μεταρρυθμίσεως τῆς ἀπαλλοτριώσεως τῶν τσιφλικίων καὶ μεγάλων ἀγροκτημάτων καὶ λειβαδίων πρὸς ἀποκατάστασιν τῶν ἀκτημόνων γεωργῶν καὶ κτηνοτρόφων. Κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1952 ἐπέτυχε ἐπιψήφισιν παρὰ τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ σχετικοῦ νόμου, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ὁποίου καὶ τῶν τολμηρῶν διατάξεων του προέβη εἰς τὴν ἀπαλλοτριώσιν μεγάλων καὶ μεσαίων ἀγροκτημάτων καὶ λειβαδίων ἐκτάσεως πολλῶν ἑκατομμυρίων στρεμμάτων, διανεμηθέντων εἰς δεκάδας χιλιάδας ἀκτημόνων γεωργῶν καὶ κτηνοτρόφων. Ἐξ ἄλλου δι' εὐστόχου ἀντιμετώπισεως τοῦ ἀκανθώδους αὐτοῦ προβλήματος ἐπέτυχε τὴν ὑπογραφὴν συμβάσεως μετὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν διανομὴν εἰς ἀκτήμονας ἀπὸ μακροῦ ἀναξιοποιήτων μοναστηριακῶν γαιῶν ἐκτάσεως ἑκατομμυρίων στρεμμάτων. Ἐκλέγεται ἀπὸ τοῦ 1950 συνεχῶς βουλευτὴς Καρδίτσης-Τρικάλων. Μετὰ τὴν διάλυσιν τῷ 1960 ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας τοῦ οὐτινος ἠγείτο ἀπὸ τοῦ 1957 Δημοκρ. Κόμματος Ἐργαζομένου Λαοῦ ἀπετέλεσεν ἠγετικὸν στέλεχος τῆς Νέας Πολιτικῆς Κινήσεως καὶ νῦν ἐξέχον μέλος τῆς Ἐνώσεως Κέντρου. Ὑπουργὸς Συγκοινωνιῶν. Διοικητ. Σύμβουλος τῆς Ἐταιρείας συνέδραμε δὲ μεγάλως διὰ τῶν ἐνεργειῶν του εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ παρόντος τόμου.

